

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความพิการไม่ได้เป็นเครื่องจำกัดสิทธิ์ที่คนพิการจะได้รับการศึกษา เช่นเดียวกับคนปกติ ในการสัมมนาระหว่างประเทศเรื่องกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการ ครั้งที่ 2 ที่กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ระหว่างวันที่ 16-20 มกราคม 2521 มีข้อยุติและข้อเสนอแนะซึ่งเป็นมติของที่ประชุม รวม 16 ข้อ (ลำดับ ธีระบุตร 2521 : 36-37) ในข้อที่ 9 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า "คนพิการจะต้องมีสิทธิ์ที่จะได้รับการศึกษาในระดับเดียวกับที่รัฐจัดให้กับประชาชนทั่วไป" ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของการปกครองระบอบประชาธิปไตย และในการปลูกฝังประชาธิปไตยนั้น การศึกษาย่อมเป็นพื้นฐานที่สำคัญ

เด็กทุกคนไม่ว่าเด็กปกติหรือเด็กพิการ ถือว่าเป็นทรัพยากรของชาติ หากเด็กพิการเหล่านี้ขาดการอบรมในระยะวัยเรียน ย่อมจะทำให้สูญเสียทรัพยากรและเป็นภาระของสังคม วิทยาการสมัยใหม่ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า คนพิการนั้นถ้าได้รับการบำบัดรักษาฟื้นฟูสมรรถภาพอย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ก็จะสามารถกลับกลายเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าแก่ประเทศชาติได้ในที่สุด เพราะการศึกษาช่วยให้ทุกคนทั้งเด็กปกติและเด็กพิการรู้จักภาษาเพื่อใช้ในการติดต่อระหว่างมนุษย์ด้วยกัน รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีและสังคม ทั้งยังเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาชีพที่จะต้องนำไปใช้ประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองและครอบครัวต่อไป ดังนั้น การจัดการศึกษาให้กับเด็กเหล่านี้ก็เพื่อให้สามารถทำประโยชน์ให้แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม อันจะเป็นผลต่อการพัฒนาประเทศไทยโดยรวมด้วย

การจัดการศึกษาแก่เด็กพิการในประเทศไทยนั้น ได้มีการจัดทำมาอย่างเป็นระบบพอสมควร ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ได้กำหนดเป็นนโยบายไว้ว่า "รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางจิตใจหรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วกัน" (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520, ข้อ 15) ส่วนวิธีการนั้นได้ระบุไว้ว่า "การศึกษาพิเศษ เป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญาหรือจิตใจ อาจเป็น

สถานศึกษา เฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็ได้ตามความเหมาะสม” (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520, ข้อ 18) และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบาย แผนการศึกษาแห่งชาติดังกล่าวจึงได้กำหนดไว้ด้วยว่า “รัฐพึงจัดทุน ปล่อย หรือวิธีการอื่นช่วยเหลือผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาตามสมควรแก่ความสามารถและสติปัญญา” (แผนการศึกษาแห่งชาติ 2520, ข้อ 23) แสดงว่า รัฐบาลไม่ได้ละเลยที่จะสนับสนุนให้เด็กพิการได้รับการศึกษาเท่าเทียมกับเด็กปกติ

ในปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ อยู่ในความรับผิดชอบของกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดให้มีการศึกษาสำหรับเด็กพิการประเภทต่าง ๆ คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่พิการทางร่างกายและมีความบกพร่องทางสุขภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528 : 2) พบว่า จำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีจำนวนมากกว่าเด็กพิการประเภทอื่น ๆ และได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า หมายถึง เด็กที่บกพร่องหรือสูญเสียการได้ยิน เป็นเหตุให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ชัดเจนมี 2 ประเภท คือ เด็กหูตึง (hard of hearing) และเด็กหูหนวก (deaf)

เด็กหูตึง (hard of hearing) หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน จนไม่สามารถเข้าใจคำพูด และการสนทนาปกติ สมาคมโสต ศอ นาสิก แพทย์แห่งประเทศไทยได้จำแนกประเภทความเกณฑ์พิจารณาอัตราความพิการของหู เป็น 4 ระดับ คือ

- หูตึง ระดับที่ 1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 25-40 เดซิเบล (dB)
- หูตึง ระดับที่ 2 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 41-55 เดซิเบล (dB)
- หูตึง ระดับที่ 3 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 56-70 เดซิเบล (dB)
- หูตึง ระดับที่ 4 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 71-90 เดซิเบล (dB)

เด็กหูหนวก (deaf) หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาพูดได้หากไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ เป็นเด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 91 dB ขึ้นไป (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 10)

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประเภท เด็กหูตึงนั้น
กองการศึกษาพิเศษได้จัดเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. โรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะ
ให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบความสำเร็จทางการศึกษาให้ดีขึ้น โดยการปรับ
หลักสูตรอีกทั้งรูปแบบการสอนก็จะพยายามหาวิธีการที่เหมาะสมกับเด็ก นอกจากนี้ยังเน้นถึงการ
ช่วยเหลือ โดยสอนให้เด็กมีภาษาพูดและภาษาเขียน เพื่อให้เด็กปรับตัวอยู่ในสังคมปกติได้อย่าง
มีความสุข

2. ชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ การจัดชนิดนี้เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายด้านต่าง ๆ
และเป็นการจัดตามปรัชญาของมนุษยธรรม นั่นคือ ไม่กีดกัน เด็กผิดปกติออกจากสังคมของเด็กปกติ
กลับจะเป็นการให้โอกาสศึกษาชีวิตของคนปกติและพยายามปรับตัวให้อยู่ร่วมกับคนปกติได้ ลักษณะ
การจัดชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติจัดได้หลายแบบตามความเหมาะสม ที่จัดกันอยู่ในปัจจุบันนี้คือ

2.1 จัดเป็นชั้นเรียนพิเศษ มีครูพิเศษสอนประจำเต็มวัน

2.2 จัดชั้นเรียนพิเศษ มีครูพิเศษเป็นครูประจำชั้น แต่เด็กที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยินมีโอกาสแยกไปเรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติในวิชาต่าง ๆ บางวิชา ตามระดับความสามารถ
ของคนได้ในชั้นปกติ

3. ชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ในกรณีนี้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยิน ได้รับการพิจารณาความสามารถ และจัดให้เข้าเรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติที่เหมาะสมกับ
ระดับความสามารถของตน อาจมีครูพิเศษร่วม เป็นครูช่วยสอนให้แก่ครูประจำชั้นตลอดเวลา หรือ
อาจแยกเด็กออกมาเรียนกับครูพิเศษเฉพาะบางวิชา หรือบางกิจกรรมก็ได้ ถ้าครูประจำชั้นเป็นผู้
มีความรู้และได้รับการฝึกอบรมวิชาการศึกษาพิเศษมาแล้ว อาจไม่ต้องมีครูพิเศษช่วยเลยก็ได้
(อรอนงค์ สุวรรณกุล 2525 : 7-8)

สำหรับการจัดการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษใน
โรงเรียนปกติและที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกตินั้น เนื่องจากทรัพยากร บุคลากร
และงบประมาณมีจำกัด ดังนั้นการใช้แหล่งโรงเรียนทั่วไปจึงมีความจำเป็นในการให้การศึกษา
แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งในระดับประถมและมัธยม เป็นอย่างยิ่ง กองการศึกษา
พิเศษ กรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงมีโครงการร่วมกัน
ในการให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับประถมศึกษา ด้วยการขยาย

ให้มีชั้นเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติและในชั้นที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ชื่อว่า "โครงการสอนเด็กหูตึงเรียนร่วมกับเด็กปกติ"

โดยกำหนดคุณสมบัติของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. อายุ

อายุ 6-8 ปี (ในวันที่เปิดเรียน) สำหรับเด็กเล็กและชั้น ป.1

อายุ 7-14 ปี สำหรับชั้น ป.2-ป.6

2. สูญเสียการได้ยินไม่เกิน 85 เดซิเบล

3. ไม่มีความพิการอื่น ๆ รวมด้วยและมีเชี่ยวชาญสามารถเรียนกับเด็กปกติได้

โดยได้ผ่านการทดสอบสติปัญญา (IQ) จากโรงพยาบาลหรือสถาบันทางจิตวิทยาแล้ว

วัตถุประสงค์ในการจัดทำโครงการนี้ คือ

1. เพื่อช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่พอจะเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ คือ สูญเสียการได้ยินไม่เกิน 85 เดซิเบล ให้มีโอกาสดูเรียนมากขึ้น ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
2. เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ยังมีสติปัญญา และความสามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติให้ได้รับการศึกษาภาคบังคับ เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไปและอยู่ในโรงเรียนจนครบตามเกณฑ์พระราชบัญญัติประถมศึกษา
3. เป็นการส่งเสริมสุขภาพจิตให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ช่วยลดปมด้อยช่วยให้สังคมยอมรับความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ด้วย
4. ช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้ดีขึ้น เป็นการจัดปัญหาทางสังคมให้ลดลง
5. เพื่อแก้ไขและซ่อมเสริมข้อบกพร่องทางด้านสังคม อารมณ์และจิตใจอันเนื่องมาจากความพิการให้แก่เด็กที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ทันต่อเหตุการณ์ อันจะเป็นประโยชน์แก่เด็กและโรงเรียนได้
6. เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณของรัฐ ในการจัดโรงเรียนพิเศษเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ประหยัดบุคลากรและเวลาได้เป็นอย่างดี
7. เพื่อช่วยให้บิดา มารดา และผู้ปกครองของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยอมรับสภาพความพิการของบุตรหลาน และสนใจในการช่วยเหลือมากขึ้น (กองการศึกษาพิเศษ 2523 : 1-2)

นักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน ได้กล่าวสนับสนุนการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยให้เหตุผลต่าง ๆ กัน เช่น

โกรท (Groht 1977 : 18) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กล่าวว่า ความพิการทางหูไม่ควรจะเป็น เครื่องกีดขวางหรือ เป็นอุปสรรคที่จะทำให้เด็กเหล่านี้ได้รับความสำเร็จในการอยู่ร่วมกับคนปกติอื่น ๆ ถ้าเราไม่ต้องการให้เด็กเหล่านี้ถูกแบ่งแยกจากคนปกติ และมีความผิดปกติในด้านท่าทาง นิสัยใจคอ ความรู้ เราจะต้องช่วยเขาโดยเร็ว ตั้งแต่เริ่มแรก ให้เขาได้มีสภาพเหมือนคนอื่น ๆ ที่มีการได้ยิน และจะเป็นการดีที่จะหาทางให้เขาได้มีการติดต่อใกล้ชิดและอยู่ร่วมกับคนปกติให้มากที่สุด

แมกกี (McGee 1970 : 133-137) ได้กล่าวว่า สภาพสังคมของเด็กปกติจะช่วยส่งเสริมความพยายามของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการที่จะพัฒนาการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดของตนเองให้ดีขึ้น และช่วยให้เด็กได้มีโอกาสประสบความสำเร็จ ซึ่งมีได้หมายถึงแค่เพียงความสำเร็จด้านการเรียน เท่านั้น แต่รวมไปถึงพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของเด็กด้วย

อิริค (อ้างถึงใน จีริคส์ โอเจอร์ญ 2526 : 5) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น หากได้รับการฝึกฝนการพูดร่วมกับ เด็กปกติ เป็นเวลานานพอสมควรในชั้นเรียนร่วมแล้ว เด็ก เหล่านี้ก็จะสามารถพูดและติดต่อกับคนปกติอื่น ๆ ได้ดีขึ้น

ฟริค (Frick 1973 : 36-46) ได้ให้ความเห็นสนับสนุนว่าการนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมาเรียนร่วมกับ เด็กปกติ นับ เป็นการช่วยลดปมด้อยของเด็กและเป็นการช่วยยกฐานะเขาให้ใกล้เคียงกับ เด็กปกติได้มากขึ้นอีกด้วย

จากวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาและจากความคิดเห็นของนักการศึกษาต่าง ๆ ที่สนับสนุนการจัดการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับ เด็กปกติ เป็น เครื่องชี้ให้เห็นว่าการนำเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภท เด็กหูตึง มาเรียนร่วมกับ เด็กปกติ ทั้งรูปแบบของการจัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และรูปแบบของการเรียนร่วมในชั้นปกติ นั้น ทำให้เด็กมีสภาพแวดล้อมที่กว้างขึ้นกว่าการเรียนในโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะ ซึ่งจะมีแค่เฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกันเองเท่านั้น นอกจากนี้ยัง

เป็นการประหยัดในแง่ของงบประมาณและการลงทุน จากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่า การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในรูปแบบของการจัดชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติและการจัดชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นการจัดที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการจัดโรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนี้ยังทำให้เด็กมีสภาพแวดล้อมที่กว้างขึ้นกว่าการเรียนในโรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอีกด้วย

จากการสำรวจสภาพของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทยปีการศึกษา 2526 พบว่า จำนวนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งหูตึงและหูหนวกที่สูญเสียการได้ยินด้วยสาเหตุต่าง ๆ กัน และกำลังอยู่ในวัยเรียนคือ อายุตั้งแต่ 3-18 ปี นั้น มีอยู่ถึง 1,887 คน (ศูนย์พัฒนาศึกษาอาเซียนแห่งประเทศไทย 2527 : 6) แต่การจัดการบริการทางการศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้ สามารถเอื้ออำนวยให้เด็กได้ศึกษาเพียง 15 % เท่านั้น (กองการศึกษาพิเศษ, 2527) แม้ว่าการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีมานานถึง 45 ปี แล้วก็ตาม ส่วนในด้านของการเรียนการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนปกติไม่มีหลักสูตรที่เป็นมาตรฐานสำหรับใช้สอนเป็นที่แน่นอน เท่าที่ปฏิบัติกันมา กองการศึกษาพิเศษได้อนุโลมให้ใช้หลักสูตร ปี พ.ศ. 2521 ของกระทรวงศึกษาธิการอันเป็นหลักสูตรเดียวกับหลักสูตรปกติ โดยอนุญาตให้โรงเรียนปรับปรุง เนื้อหาสำหรับการเรียนการสอน และการวัดผลให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนดังกล่าว ซึ่งตามสภาพความเป็นจริงแล้ว เด็กเหล่านี้มีความแตกต่างจากเด็กปกติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของภาษาและการพูด คือจะมีพัฒนาการล่าช้ากว่าเด็กปกติ ดังนั้นการบรรจุเนื้อหาในบทเรียนจึงควรจัดให้เหมาะสมตามความสามารถของเด็กเหล่านี้ด้วย (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม 2520 : 91)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ โดยการสนับสนุนของศูนย์พัฒนาศึกษาอาเซียนว่าด้วย การศึกษาพิเศษ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2528 : 13-16) ได้กำหนดแนวการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภท หูตึง ที่น่าจะเป็นไปได้ในประเทศไทยไว้ โดยกำหนดรูปแบบการจัดการศึกษา ไว้ตามตารางดังนี้

รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวทางการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
<p>หูดี</p> <p>1. หูตึงน้อย</p>	26-40	<p>-มีปัญหาในการรับฟังเสียง เบา ๆ เช่น เสียง กระซิบ หรือเสียง จากไกล ๆ</p>	<p>เรียนร่วมกับ เด็กปกติ ในห้องเรียนธรรมดา</p>	ปกติ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม 2. ที่นั่งเรียนที่สามารถมองเห็น ครู/เพื่อนได้ดี 3. การฝึกอ่านริมฝีปากและ สังเกตสีหน้าท่าทางผู้พูด 4. การได้รับการแก้ไขการ พูดถ้ามีความบกพร่อง 5. การ เข้ม เยียนช่วย เหลือ และช่วยสอนพิเศษของครู การศึกษาพิเศษหรือศึกษา นิเทศซึ่งทำหน้าที่ เป็นที่ ปรึกษาของครูประจำชั้น ด้วย 	

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
2.หูตึง ปานกลาง	41-55	-มีปัญหาในการรับฟังเสียง พูดคุยที่ตั้งในระดับปกติที่มี ระยะห่าง 3-5 ฟุต และ ไม่เห็นหน้าผู้พูด -มีปัญหาในการพูดเล็ก น้อย เช่น พูดไม่ชัด ออกเสียงเพี้ยน พูด เสียงเบาหรือดัดจริต ปกติ	1. เรียนร่วมกับ เด็ก ปกติในห้อง เรียนธรรมดา 2. ให้เรียนในห้องสอน ซ่อม เสริม ซึ่งมีครูช่วย ฝึกฟังและฝึกพูด และ ร่วมกับ เด็กปกติใน บางวิชา	ปกติ ปกติ	1. เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม 2. ที่นั่ง เรียนที่สามารถมองเห็นครู/ เพื่อนได้ดี 3. การฝึกฟังฝึกพูดฝึกอ่าน ริมฝีปากและสัง เกตสีหน้า ท่าทางผู้พูด 4. การได้รับการแก้ไขการ พูดที่บกพร่อง 5. ครูประจำชั้นต้องผ่านการ อบรมวิธีสอน เด็กหูตึง 6. การปรุมนิเทศโครงการ เรียนร่วม 7. การส่งเสริมความรู้และ ความ เข้าใจของผู้ปกครอง	- มีการแนะนำให้ เด็ก และผู้ปกครองรู้จัก วิธีใช้ เครื่องช่วยฟัง - มีโครงการส่ง เสริม ความรู้ของผู้ปกครอง - ในห้อง เรียนธรรมดา มีนักเรียนหูตึงประมาณ 3-5 คน

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวทางการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
3.หูตึง มาก	56-70	<p>-มีปัญหาในการรับฟังและเข้าใจคำพูด</p> <p>-ได้ยินเฉพาะเสียงดังมาก</p> <p>-มีปัญหาในการรับฟังเสียงหลายเสียงพร้อมกัน เช่น เสียงในห้องประชุม</p> <p>-มีพัฒนาการทางภาษาและการพูดช้ากว่าเด็กปกติ</p> <p>-พูดไม่ชัดเสียงเพี้ยน</p> <p>-บางคนไม่พูด</p>	<p>1. ชั้นเรียนปกติที่มีเด็กหูตึงเรียนร่วมครูประจำชั้น เป็นครูการศึกษาพิเศษที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน</p> <p>2. ชั้นเรียนพิเศษสำหรับเด็กหูตึงในโรงเรียนปกติ นักเรียนหูตึงไปเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในบางวิชา เช่น พลศึกษา ศิลปศึกษา คณิตศาสตร์และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ</p>	<p>ปกติ</p> <p>ปรับปรุง</p> <p>วิชาเกี่ยวกับภาษา</p>	<p>1. เครื่องช่วยฟัง เฉพาะตัว</p> <p>2. ที่นั่งเรียนที่เหมาะสมในชั้นปกติ</p> <p>3. การฝึกฟัง ฝึกพูดโดยครูสอนพูด หรือผู้แก้ไขการพูด</p> <p>4. การฝึกอ่านริมฝีปากและการสังเกตสีหน้ากิริยาท่าทางของผู้พูด</p> <p>5. การสอนซ่อม เสริม</p> <p>6. การเสริมสร้างทักษะทางการสื่อความหมายและพัฒนาการทางภาษา</p> <p>7. การส่งเสริมความรู้และความเข้าใจของผู้ปกครอง</p>	<p>1. นักเรียนหูตึงในห้องเรียนปกติไม่เกินห้องละ 3 คน</p> <p>2. นักเรียนในชั้นพิเศษไม่ควรเกิน 8 คนต่อครู 1 คน</p>

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
4.หูตึง รุนแรง	71-90	-มีปัญหาในการรับฟัง เสียง และเข้าใจคำพูด -ได้ยินเฉพาะเสียงที่ดังไกล หูในระยะห่าง 1 ฟุต -แม้จะใช้เครื่องช่วยฟังก็มี ปัญหาในการแยกเสียงอาจ แยกเสียงสระได้ แต่แยก เสียงพยัญชนะได้ยาก	1. ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูตึง ในโรงเรียนปกติ นักเรียน ที่มีความพร้อมมีความ สามารถสูงและมีทักษะใน การสื่อความหมายจะได้รับ การคัดเลือกให้ไปเรียน ร่วมกับ เด็กปกติในบางวิชา นักเรียนทุกคนได้ร่วม เรียน	ปกติ ปรับปรุง ให้เหมาะ สมกับความ สามารถและ ความต้องการ ของเด็ก ที่สูญเสียการ	8. การปรุมนิเทศโครงการ เรียนร่วม 9. การนิเทศการศึกษาอย่าง ใกล้ชิดและสม่ำเสมอ 10. การศึกษา เป็นรายบุคคล 11. ครูประจำชั้นต้องผ่านการ อบรมวิธีสอนคนที่บกพร่อง ทางการได้ยิน 1. เครื่องช่วยฟังพลังสูง เฉพาะ ตัว 2. เครื่องขยายเสียง เครื่อง ช่วยฟังและเครื่องฝึกพูด ชนิดกลุ่ม 3. การฝึกอ่านริมฝีปากและสัง เกตสีหน้ากิริยาท่าทางผู้พูด และฝึกพูด	

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
		<p>-อาจแยกประเภทเสียง จากสิ่งแวดล้อมได้</p> <p>-พูดไม่ชัด เสียงผิดปกติ</p> <p>-บางคนไม่พูด</p>	<p>ศิลปศึกษา พลศึกษา</p> <p>ร่วมกิจกรรมนันทนาการ และกิจกรรมต่าง ๆ เช่น</p> <p>ลูกเสือยุวกาชาด</p> <p>2. โรงเรียนเฉพาะ สำหรับเด็กหูตึงใช้ระบบ การสอนพูด หรือปรัชญา ระบบรวมตามแต่จะเหมาะสม แก่เด็กแต่ละคน</p>	<p>ได้ยินและเพิ่ม</p> <p>การอ่านคำพูด</p> <p>(อ่านริมฝีปาก)</p> <p>ฝึกฟัง ฝึกพูด</p> <p>ภาษามือ การ</p> <p>สะกดนิ้วมือ</p> <p>ดนตรีบำบัด</p> <p>อาชีพบำบัด</p>	<p>4. การฝึกใช้ภาษามือและ สะกดนิ้วมือ</p> <p>5. โครงการการศึกษา เฉพาะตัว</p> <p>6. ครูการศึกษาพิเศษทาง การศึกษาของเด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน เป็นครูประจำชั้น</p> <p>7. การช่วยเหลือจากบุคลากร การศึกษาพิเศษ เช่น ครู สอนซ่อม เสริม ผู้ช่วยแก้ไข ข้อบกพร่องทางพูดหรือนัก แก้ไขการพูดผิดปกติ นัก จิตวิทยาหรือครูแนะแนว</p>	

ประเภท	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)	ลักษณะการได้ยินและปัญหา	แนวการจัดการศึกษา	หลักสูตร	ความต้องการพิเศษ	หมายเหตุ
					<p>8. การเสริมสร้างทักษะทางการสื่อความหมายและพัฒนาการทางภาษา</p> <p>9. โครงการส่งเสริมความรู้และความเข้าใจแก่ผู้ปกครอง</p>	

ศูนย์วิทยารัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากรูปแบบที่ทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดไว้นี้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า แต่ละโรงเรียนที่ทำการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับ เด็กปกติ สามารถจะปฏิบัติตามรูปแบบที่กำหนดไว้ได้มากน้อยเพียงใด และสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตามความเป็นจริงที่แต่ละโรงเรียน จัดอยู่ในขณะนี้ เป็นอย่างไร

การจัดการเรียนการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภท เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับ เด็กปกติได้ดำเนินมาเป็นเวลานาน โดยเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา 2516 ในระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนพญาไทเป็นแห่งแรก และในปีการศึกษา 2521 ได้ขยายไปในโรงเรียนอนุบาลสามเสน อนุบาลวัดนางนอง และอนุบาลพิบูลย์เวศม์ จนถึงปัจจุบันนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ขยายเข้าไปศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาคือ ในโรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ การจัดการหรือการให้บริการด้านการเรียนการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังมีปัญหาและอุปสรรคตลอดจนข้อจำกัดบางประการที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้ไม่เต็มที่ ในฐานะที่ผู้วิจัยได้ทำการสอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในโครงการนี้ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพการจัดการศึกษา ปัญหาของผู้บริหารและครูในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา ตลอดจนสภาพทางการเรียน สภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากผู้วิจัยต้องอาศัยข้อมูลด้านสภาพทางการเรียนและสภาพทางสังคมของนักเรียนจากการสัมภาษณ์ตัวนักเรียนเอง ไม่สามารถจะใช้ประชากรที่เป็น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภท เด็กหูหนวกได้ จึงใช้เฉพาะประชากรที่เป็น เด็กหูตึงเท่านั้น โดยคาดว่าผลที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูล แนวทางและแนวคิดให้แก่ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครองและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการพิจารณาหาทางแก้ไขหรือปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนให้มีทั้งคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะส่งผลไปยังการเรียนและสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้สามารถช่วยตัวเองได้ รวมทั้งดำรงชีวิตร่วมกับคนปกติในสังคมได้อย่าง เป็นสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา
2. ศึกษาปัญหาของผู้บริหารและครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา
3. ศึกษาสภาพทางการเรียนและสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเฉพาะเด็กหูตึงในโรงเรียนประถมศึกษา ในด้านอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ ด้านบุคลากร ด้านหลักสูตร และการเรียนการสอน ด้านอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดผล รวมทั้งศึกษาปัญหาในการเรียนการสอนของผู้บริหารและครูทุกคนที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ศึกษาสภาพทางการเรียน และสภาพทางสังคมของนักเรียนหูตึงที่เรียนในโรงเรียนประถมศึกษา ในด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ความสัมพันธ์กับครูผู้สอน อารมณ์และอื่น ๆ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 ปีการศึกษา 2528 จากโรงเรียนพญาไท โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง และโรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา
2. ได้ทราบถึงปัญหาของผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. ได้ทราบถึงสภาพทางการเรียนและสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในโรงเรียนประถมศึกษา
4. เป็นข้อมูลให้แก่ผู้บริหาร ครู และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการจัดการศึกษาแก่เด็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 12 ท่านแล้ว ถือว่ามีคุณภาพเพียงพอ มีความครอบคลุมถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่สามารถ บ่งชี้ถึงสภาพการจัดการศึกษา ปัญหาในด้านต่าง ๆ ของผู้บริหารและครูที่สอน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และสภาพทางการเรียน สภาพทางสังคมของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ชั้นเตรียมการ

- 1.1 ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โครงการสอน เด็กหูตึง เรียนร่วมกับ เด็กปกติ และการจัดการเรียนการสอนให้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยศึกษาจาก เอกสาร วารสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 ศึกษารวบรวมข้อมูล เบื้องต้น เกี่ยวกับ โรงเรียนและนักเรียนที่เป็นประชากร
- 1.3 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์จาก เอกสาร วารสาร หนังสือ งานวิจัย และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน เพื่อนำมา เป็นแนวทาง ในการสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

- 2.1 ผู้บริหาร โรงเรียนที่มี เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับ เด็กปกติทุกโรงเรียน จำนวน 8 คน
- 2.2 ครูที่สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 ทุกคนจำนวน 23 คน
- 2.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทุกคน ที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 จำนวน 52 คน

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สร้างเครื่องมือในการวิจัย โดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1 สร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ จำนวน 2 ชุด คือ

- 3.1 แบบสอบถาม

1. แบบสอบถามผู้บริหาร

2. แบบสอบถามครูผู้สอน

แบบสอบถามทั้ง 2 ชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งตอนที่ 2 นี้จะเหมือนกันทั้งชุดของผู้บริหารและชุดของครูผู้สอน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาจากการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในด้านต่าง ๆ

3.2 แบบสัมภาษณ์ จำนวน 2 ชุด คือ

1. แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน

2. แบบสัมภาษณ์เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

แบบสัมภาษณ์ทั้ง 2 ชุด แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ

1. ด้านสภาพทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. ด้านสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 12 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความครอบคลุมของเนื้อหา แล้วนำไปแก้ไขปรับปรุงเพื่อสร้างเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือต่อไปยังโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร

4.2 วางแผนการเก็บข้อมูล โดยกำหนดวัน เวลา และผู้วิจัยจะเป็นผู้นำแบบสอบถามไปแจกและสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามฉบับที่ 1 และ 2 มาวิเคราะห์ โดย

ตอนที่ 1 และ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จัดเป็นหมวดหมู่และนำเสนอในรูปของความเรียง

5.2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ฉบับที่ 3 และ 4 มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยของค่าคอมแต่ละข้อ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาค่าเฉลี่ยรวมทุกรายการของแต่ละสภาพ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

5.3 สรุปผล อภิปราย พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ

คำจำกัดความ

1. สภาพการจัดการศึกษา หมายถึง ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในโรงเรียนประถมศึกษา ในด้านอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ ด้านบุคลากร ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน ด้านอุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผล

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง นักเรียนหูตึงที่อวัยวะทางการได้ยินไม่สามารถทำหน้าที่สมบูรณ์เป็นปกติ ทำให้ไม่สามารถรับรู้โดยการฟังได้ เป็นปกติ เป็นนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 25-90 เดซิเบล บางครั้งอาจเรียกโดยตรงว่า เด็กหูตึง

3. สภาพทางสังคม หมายถึง การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้เข้ากับผู้อื่นได้ โดยแยกเป็น ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ความสัมพันธ์กับครูผู้สอน อารมณ์และอื่น ๆ

4. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการและผู้ช่วยฝ่ายวิชาการในโรงเรียนที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

5. ครูพิเศษหรือครูการศึกษาพิเศษ หมายถึง ครูที่สังกัดกองการศึกษาพิเศษและมีวุฒิทางการศึกษาพิเศษ หรือได้ผ่านการอบรมทางการศึกษาพิเศษ สำหรับสอนเด็กพิการและได้รับวุฒิบัตรแล้ว เป็นผู้มี ความชำนาญในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกเหนือจากความสามารถในการสอนวิชาปกติแล้ว จะต้องสามารถฝึกให้เด็กฟัง ฝึกพูด และฝึกอ่านริมฝีปากได้ ครูพิเศษนี้จะทำหน้าที่ครูประจำชั้นพิเศษ หรือครูประจำชั้นปกติที่มีเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนอยู่

6. ครูประจำชั้น หมายถึง ครูที่สอนประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่สอนเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งอาจเป็นครูพิเศษที่สังกัดกองการศึกษาพิเศษ หรือเป็นครูที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติก็ได้

7. โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในระดับประถมศึกษา คือโรงเรียนพญาไท อนุบาลวัดนางนอง อนุบาลสามเสน และสาธิตวิทยาลัยครูสวนสุนันทา

8. ชั้นเรียนพิเศษ หมายถึง ชั้นเรียนที่มีเฉพาะเด็กหูตึงเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวนประมาณ 8-10 คนต่อ 1 ห้องเรียน และมีครูพิเศษเป็นครูประจำชั้น

9. ชั้นเรียนร่วม หมายถึง ชั้นเรียนปกติที่มีเด็กหูตึงเรียนร่วมชั้นอยู่กับเด็กปกติ โดยแต่ละห้องจะมีจำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ 30-35 คน และมีเด็กหูตึงอยู่ไม่เกินห้องละ 5 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย